

ДАРОВЕТЪ НА ДЖУДЖЕТАТА

Никога горскитѣ джужета не бѣха виждали по-хубаво дете. Тѣ го намѣриха на самодивската поляна, всрѣдѣ високитѣ борове, заспало върху постеля отъ здравецъ, мащерка и омайниче. По клепкитѣ му личаха сълзи като капчици роса. Чернитѣ му коси падаха въ безреда по челото.

Джуджетата застанаха край детето. Тѣ искаха да знаятъ, какъ е попаднало то тукъ. Най-малкото джудже даже се наведе да подигне клепкитѣ му, да види дали очитѣ му сж черни, или сини.

— Не го пипай! Ще го събудишъ, — каза шепнишкомъ едно старо джудже. — Не виждашъ ли, коситѣ му сж черни и очитѣ му ще бждатъ черни.

Малкото джудже се засрами и повече не се обади.

— То се е изгубило въ гората, плакало, плакало, уморило се е и заспало, — каза друго джудже.

— Да! Изгубило се е въ гората! То обича гората. То се е радвало на всѣки цвѣтъ, на роснитѣ поляни, на изворчето, отъ кждето ние приемъ вода, на птичкитѣ, които сж свили гнѣзда въ клонитѣ на нашитѣ дрѣвчета, на потока, който пѣе между теменуги и помниче, на пеперудитѣ, които се гонятъ между цвѣтята. . . Може би, то е видѣло хубава пеперуда, поискало е да я хване и следъ нея се изгубило, — каза старото джудже.

— Да го оставимъ да спи, — съгласиха се всички.

— И да му донесемъ дарове и да го даримъ!

— Прѣснаха се джуджетата изъ гората и следъ малко всѣко отъ тѣхъ идѣше съ кошничка въ ржка.

Слагаха кошничкитѣ край детето и продумваха:

— Азъ го дарявамъ съ здраве, — каза първото джудже.

— Азъ съ сила, — каза второто.

— Азъ съ дългъ животъ, — каза третото.

— Съ хубостъ, — извика четвъртото.

— Съ знания, — добави петото.